

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v **právnej veci žalobcu: JUDr. R. U.**, bytom R., zastúpený *advokátkou JUDr. E. K.*, Advokátska kancelária so sídlom v B., **proti žalovanému: Minister spravodlivosti Slovenskej republiky**, Župné námestie č. 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 15248/2006-41/3 zo dňa 3. októbra 2006, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. marca 2008, č.k. 2 S 453/2006-35, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. marca 2008, č.k. 2 S 453/2006-35 v napadnutej časti týkajúcej sa veci samej **p o t v r d z u j e**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. marca 2008, č.k. 2 S 453/2006-35 v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením zastavil konanie vo veci podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného - ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 3. októbra 2006, č. 15248/2006-41/3, ktorým bol žalobca odvolaný podľa § 38 ods. 5 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“) z funkcie predsedu Krajského súdu v Žiline.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného dospel k záveru, že v danom prípade sa jedná o žalobu vo veci, ktorá nemôže byť predmetom preskúmania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a konanie bolo preto potrebné zastaviť podľa § 250d ods. 3 O.s.p..

Podľa názoru krajského súdu v danej veci rozhodnutie ministra o odvolaní sudcu z funkcie predsedu súdu pre neplnenie povinností predsedu súdu ustanovených zákonom v zmysle § 38 ods. 5 zákona o súdoch je individuálnym správnym aktom zasahujúcim do práv a povinností dotknutého sudcu, ktoré za predpokladu vyčerpania prípustných riadnych opravných prostriedkov je preskúmateľné súdom na základe žaloby podľa §§ 247 a nasl. O.s.p., z ktorých dôvodov rozhodnutie ministra o odvolaní sudcu z funkcie predsedu súdu podlieha právnemu režimu správneho poriadku so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami.

Uviedol, že preskúmateľnosť právoplatného rozhodnutia ministra o odvolaní sudcu z funkcie predsedu súdu vyplýva jednak zo skutočnosti, že toto rozhodnutie je spôsobilé ukrátiť odvolaného súdneho funkcionára na jeho právach a najmä zo zásady generálnej klauzuly, v zmysle ktorej súdnemu prieskumu podliehajú zásadne všetky rozhodnutia orgánov štátnej správy, ktorými sa rozhodlo o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb, pokiaľ možnosť ich preskúmania výslovne nevylučujú osobitné zákony alebo Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 248 písm. a/, b/, c/.

Krajský súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.12.2007 č.k. 2 Sžo 77/2007, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1S 451/2006, ktorým rozhodnutím krajský súd zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu ministra v súvislosti s odvolaním predsedníčky Krajského súdu v Bratislave podľa § 38 ods. 5 zákona o súdoch, keď došiel k záveru, že toto rozhodnutie ministra nemôže byť predmetom preskúmania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, stotožniac sa so záverom súdu prvého stupňa a súčasne konštatoval, že rozhodnutie o odvolaní predsedu súdu nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní a preto nemôže byť predmetom preskúmania súdom s poukazom na článok 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“). Súčasne krajský súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 6 Sžo 76/2007 zo dňa 11.12.2007, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 455/2006-42 zo dňa 30.3.2007 o zastavení konania o preskúmanie rozhodnutia ministra o odvolaní predsedníčky Okresného súdu Bratislava II.

Konštatoval, že z citovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva jednoznačne záver, že rozhodnutia ministra zo dňa 3.10.2006 o odvolaní predsedov súdov z funkcií nemožno preskúmať v súdnom konaní na základe žalôb súdnych funkcionárov, pretože nie sú splnené podmienky pre takéto prieskum. Rešpektoval výklad zákona judikovaný Najvyšším súdom Slovenskej republiky, konštatujúc, že v danej veci žalobca nevyužil možnosť podať rozklad proti rozhodnutiu ministra zo dňa 3.10.2006 a podal žalobu proti neprávoplatnému rozhodnutiu, v dôsledku čoho nebola daná právomoc súdu na konanie o žalobe podľa § 247 ods. 2 O.s.p..

Krajský súd o náhrade trov konania rozhodoval podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. s poukazom na § 246c a § 250k ods. 1 a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na ich náhradu.

Žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne napadol uznesenie krajského súdu včas podaným odvolaním, žiadajúc ho zmeniť a rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie s poukazom na skutočnosť, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že v zmysle platnej právnej úpravy nie je možné podať proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti z funkcie predsedu súdu žiadny opravný prostriedok, pretože právo odvolať predsedu súdu je v zákone koncipované ako výlučné právo ministra spravodlivosti (§ 38 ods. 5 zákona o súdoch), pričom minister je pri výkone tohto svojho zákonného oprávnenia nezastupiteľný.

Ďalej dôvodil s poukazom na znenie ustanovenia § 58 správneho poriadku, že vo veci nie je možné podať odvolanie, keďže neexistuje správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa

nadriadený ministrovi spravodlivosti, a preto vo veci nie je možné podať ani rozklad, pretože v zmysle ustanovenia § 61 ods. 2 správneho poriadku o rozklade rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie.

Poukázal na to, že rozhodovanie o rozklade je zverené vedúcemu ústredného orgánu štátnej správy práve z dôvodu, že aj keď rozkladové konanie nemá devolutívny účinok, o rozklade, nikdy priamo nerozhoduje ten, kto sa podieľal na predchádzajúcom konaní a rozhodovaní a keďže minister má v rámci príslušného ministerstva status osoby služobne najvyššie postavenej, o rozhodnutí ministra vydanom v prvom stupni správneho konania nemá teda kto rozhodovať, pretože neexistuje ani orgán najvyššieho stupňa priamo nadriadený, ani iný vedúci ústredného orgánu štátnej správy, konštatujúc, že aj právna teória predpokladá situáciu, kedy rozhodnutie správneho orgánu nadobudne právoplatnosť aj preto, že proti nemu neexistuje riadny opravný prostriedok, a ako také je preskúmateľné súdom.

Tvrdil, že vzhľadom na uvedené skutočnosti má za to, že jediným efektívnym prostriedkom nápravy, ktorým mohol dosiahnuť účinnú ochranu svojich subjektívnych práv, a ktorý mal v danej situácii k dispozícii, bola žaloba podľa §§ 244 a nasl. O.s.p. na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra o odvolaní z funkcie predsedu súdu.

V tejto súvislosti poukázal na to, že v dôsledku nie celkom explicitnej právnej úpravy, nedostatočnej súdnej praxe a najmä obavy z prípadného zmeškania lehoty zaslal písomne ministrovi spravodlivosti dňa 24.11.2006 podanie označené ako rozklad, v ktorom žiadal, aby orgán príslušný na rozhodnutie zrušil napadnuté rozhodnutie ministra o jeho odvolaní z funkcie predsedu súdu.

Zotrval na dôvodoch uvádzaných pred súdom prvého stupňa, že namietané rozhodnutie žalovaného o odvolaní predsedu súdu je nepochybne rozhodnutím, ktoré je spôsobilé zasiahnuť do práv dotknutého predsedu súdu, keďže ide o rozhodnutie, ktorým minister odníma právomoci súvisiace s výkonom tejto funkcie, pretože predmetným rozhodnutím minister zasiahol do jeho práv vyplývajúcich zo zákona o súdoch, ako právo na nerušený výkon funkcie predsedu súdu až do uplynutia funkčného obdobia za predpokladu, že nenastane niektorý z taxatívne ustanovených dôvodov pre zánik funkcie (§ 38 zákona o súdoch).

Záverom konštatoval, že v danej veci boli splnené všetky podmienky na súdne preskúmanie namietaného rozhodnutia všeobecným súdom v rámci systému správneho súdnictva, keďže minister spravodlivosti je orgánom verejnej správy a namietaným rozhodnutím zasiahol do jeho subjektívnych práv verejnej povahy a vzhľadom k tomu, že dotknuté subjektívne práva spadajú medzi základné práva a slobody, ich súdne preskúmanie nebolo možné vylúčiť a rovnako nebolo možné zastaviť konanie o prejednaní žaloby z dôvodu nesplnenia podmienok podľa § 247 ods. 2 O.s.p., pretože rozhodnutie žalovaného je svojou povahou rozhodnutím, voči ktorému zákon nepripúšťa žiadne riadne opravné prostriedky, a je preto právoplatné a vykonateľné okamihom jeho doručenia konkrétnemu adresátovi (predsedovi súdu).

Žalovaný k odvolaniu žalobcu sa vyjadril tak, že trvá na obsahu svojho vyjadrenia k žalobe. Vyjadril súhlas s výrokom prvostupňového súdneho rozhodnutia, avšak pokiaľ išlo o dôvody, pre ktoré bolo predmetné konanie zastavené, nestotožnil sa s obsahom odôvodnenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle § 246c v spojení s §§ 212 a nasl., prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 a uznesením č. k. 1Sžo 114/2008 zo dňa 30. októbra 2008 potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 453/2006-35 zo dňa 19. marca 2008. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že Najvyšší súd SR dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa s námietkami žalobcu, ktoré uviedol v žalobe proti rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu, zaoberal a dospel k správne mu záveru, že rozhodnutie ministra zo dňa 3.10.2006 o odvolaní žalobcu z funkcie predsedu súdu nemožno preskúmať v súdnom konaní na základe žaloby, pretože nie sú splnené podmienky pre takýto prieskum.

Pokiaľ žalobca v žalobe namietal, že žalovaný napadnutým rozhodnutím nezákonne zasiahol do jeho práv vyplývajúcich predovšetkým z ustanovenia článku 30 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 1 ods. 1 Ústavy, odvolací súd zastával názor, že v zmysle citovaného čl. 30 ods. 1 a 4 Ústavy jedným zo základných politických práv občana je právo zúčastňovať sa na správe vecí verejných priamo alebo slobodnou voľbou svojich zástupcov, pričom Ústava právu na zotrvanie v štátnej funkcii neposkytuje ochranu ako jednému zo základných politických práv. Odsek 4 článku 30 Ústavy oprávňuje občanov na prístup k verejným funkciám za rovnakých podmienok a to k voleným funkciám a iným verejným funkciám. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 796/2000, z obsahu ktorého vyplýva: „právo zotrvať v štátnej (verejnej funkcii), do ktorej sa navrhovateľ dostal voľbou v Národnej rade Slovenskej republiky síce v súlade a podľa Ústavy, nie je však súčasťou práv upravených v čl. 30 ods. 1 Ústavy“. Ústavný súd Slovenskej republiky v Uznesení II. ÚS 796/00 uvádza „Návrh ministra spravodlivosti ani uznesenia vlády Slovenskej republiky, ktorým vláda schválila návrh na odvolanie navrhovateľa z funkcie predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nemohli porušiť základné právo navrhovateľa upravené v čl. 30 ods. 1 Ústavy, pretože Ústava právu na zotrvanie v štátnej funkcii neposkytuje ochranu ako jednému zo základných práv upravených v citovanom ustanovení.“ Odvolací súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že odvolaním žalobcu z funkcie predsedu krajského súdu nedošlo k porušeniu jeho ústavného práva, pretože odvolanie z funkcie predsedu súdu sa nedotýka práv alebo právom chránených záujmov, porušenie ktorých namietal v žalobe, s poukazom na to, že odvolanie z funkcie predsedu súdu nemá vplyv na jeho funkciu sudcu, do ktorej bol zvolený a z ktorej môže byť odvolaný, rovnako ako iní sudcovia, iba z dôvodov stanovených zákonom.

Odvolací súd mal za to, že rozhodnutím, ktorým minister spravodlivosti odvolal žalobcu z funkcie predsedu krajského súdu nezasiahol žiadnym spôsobom do jeho základného práva a slobody, uvedené rozhodnutie nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní, a preto uvedené rozhodnutie nemôže byť predmetom preskúmania súdom s poukazom na čl. 46 ods. 2 Ústavy a na čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorých právnych noriem z právomoci súdu nemôže byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Vzhľadom na uvedené v danej veci nedošlo ani k porušeniu čl. 6 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd (uvedená skutočnosť vyplýva i z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. (*napr. rozsudok Štefan Harabin proti Slovenskej republike*))

Pokiaľ žalobca tvrdil, že postupom žalovaného bol ukrátený na práve k prístupu k verejnej funkcii, odvolací súd s takýmto jeho tvrdením nesúhlasil z dôvodu, že právo

na prístup k nej, nie je politickým právom podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy a ani právom podľa čl. 21 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, keďže v zmysle zákona č. 357/2004 Z.z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v oblasti súdnictva podľa čl. 2 tohto zákona taxatívne vymedzenými verejnými funkcionármi sú predseda a podpredseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sudcovia Ústavného súdu Slovenskej republiky a členovia Súdnej rady.

Odvolačí súd dospel k názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaný nezasiahol do zákonom chránených práv a právnych záujmov žalobcu v zmysle zákonných požiadaviek ustanovených v právnej norme § 244 O.s.p. ako i k tomu, že právo na funkciu predsedu krajského súdu nie je základným právom, z ktorých dôvodov nie je možné ani priznať žalobcovi právo na ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy. Napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým preskúmaacie konanie zastavil, pretože žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ako vecne správne podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 potvrdil aj keď z iných právnych dôvodov.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal pre jeho neúspech v tomto konaní.

Proti uvedenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR podal ústavnú sťažnosť žalobca, v ktorej namietal porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. IV. ÚS 75/09-98 zo dňa 3. februára 2011 rozhodol tak, že vyslovil, že základné práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Sžo 114/2008 zo 30. októbra 2008 porušené boli. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Sžo 114/2008 z 30. októbra 2008 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 2000 € a náhradu trov konania v sume 775,34 €, ktoré zaviazal Najvyšší súd SR vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne.

Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom náleze dal do pozornosti, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí nielen právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon, ale aj právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Poukázal na to, že z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m.m. II. ÚS 71/91, z čoho vyplýva, že uvedené právne východiská sa vzťahujú na obe označené práva (IV. ÚS 147/08). Zdôraznil, že pri svojej rozhodovacej činnosti konštantne zohľadňuje a vychádza z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) aplikovateľnej na prerokované veci.

Ústavný súd poukázal na to, že v konaniach vedených pod sp. zn. I. ÚS 44/09, II. ÚS 230/09, I. ÚS 230/2010, I. ÚS 231/2010, I. ÚS 232/2010 už rozhodoval v identických právnych veciach, ktorých podstatou bol tiež spor o tom, či rozhodnutie ministra

spravodlivosti o odvolaní z funkcie predsedu všeobecného súdu je preskúmateľné žalobou v správnom súdnictve, a ak, tak za akých podmienok. Konštatoval, že z právnych názorov vyslovených v označených konaniach vychádzal aj pri rozhodovaní vo veci sťažovateľa - žalobcu.

Ústavný súd zdôraznil, že rozhodnutie ministra spravodlivosti o odvolaní z funkcie predsedu všeobecného súdu „je rozhodnutím správneho orgánu, ktorým sa dotkol subjektívnych práv sťažovateľa, a preto je takéto rozhodnutie preskúmateľné po splnení zákonom ustanovených podmienok správnym súdom“ (I. ÚS 231/2010). Tento svoj právny názor ústavný súd založil najmä na argumentácii: „Správne súdnictvo je založené na myšlienke súdnej kontroly výkonnej moci štátu v jej styku s jednotlivcom a je spojené s ochranou verejných subjektívnych práv. Subjektívne práva možno charakterizovať ako práva osôb vyplývajúce z právnych noriem, pričom ich možno rozdeliť na práva verejné a súkromné. Verejné subjektívne práva sú práva vyplývajúce z noriem verejného objektívneho práva, ktoré smerujú k realizácii obsahu zákonov vo sfére verejnomocenských právomocí. V posudzovanej veci podľa názoru ústavného súdu minister spravodlivosti vystupuje ako správny orgán, pretože pri výkone svojej právomoci zasahuje do verejných subjektívnych práv konkrétnych osôb. Vzťahy v oblasti správy súdov sa vyznačujú určitou špecifickosťou. Nie je možné konštruovať dvojakoť právneho postavenia predsedu súdu ako úradníka štátnej správy na jednej strane a sudcu na strane druhej. Nie je možné aplikovať princíp „kto menuje, ten odvoláva“ na vzťahy v rámci správy súdov. Funkcia predsedu súdu musí byť považovaná za kariérny postup sudcu. Princíp nadriadenosti a podriadenosti v oblasti správy súdov pri odvolávaní predsedov súdov nie je možné aplikovať. Rozhodnutie ministra spravodlivosti je spôsobilé ukrátiť sťažovateľa na jeho verejných subjektívnych právach“, a preto ústavný súd konštatoval, „že rozhodnutie ministra spravodlivosti je po splnení zákonných podmienok vyplývajúcich z Občianskeho súdneho poriadku preskúmateľné súdom. (I. ÚS 231/2010, m. m. I. ÚS 230/2010, analogicky tiež I. ÚS 44/2010, II. ÚS 230/09, I. ÚS 232/2010)“.

Ústavný súd ďalej konštatoval, že rozhodnutie ministra spravodlivosti o odvolaní z funkcie predsedu všeobecného súdu predstavuje autoritatívne rozhodnutie, ktoré vydáva ako orgán s mocenskou autoritou v oblasti verejnej správy, keďže ide o verejnú funkciu, pričom takéto rozhodnutie nemôže byť prejavom svojvôle ministra spravodlivosti voči osobe, ktorá je činná vo verejnej funkcii, a preto musí byť predvídateľné, presvedčivé, konkrétne a určité minimálne z hľadiska dôvodov, ktoré ministra spravodlivosti v danom prípade viedli k uplatneniu jeho mocenskej právomoci. Nemôže byť teda „odôvodnené“, len všeobecným poukazom na neplnenie si „povinností predsedu súdu ustanovených zákonom“, ako to bolo v prípade sťažovateľa (ale aj ďalších sťažovateľov, o sťažnostiach ktorých ústavný súd rozhodoval vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 44/09, II. ÚS 230/09, ÚS 230/2010, I. ÚS 231/2010, I. ÚS 232/2010), a to zvlášť vtedy, ak zákon o súdoch obsahuje výpočet konkrétnych povinností predsedov všeobecných súdov (§ 42). V opačnom prípade možno rozhodnutie ministra spravodlivosti o odvolaní z funkcie predsedu súdu považovať za prejav jeho svojvôle, ktorá je v podmienkach materiálneho právneho štátu z ústavného hľadiska neakceptovateľná a neudržateľná.

Ústavný súd vyslovil záver, že z ustanovenia § 61 ods. 1 a 3 správneho poriadku v spojení s § 53 správneho poriadku možno vyvodiť, že podanie rozkladu je prípustné vždy, pokiaľ zákon neustanovuje inak. Z uvedeného dôvodu podanie rozkladu nemožno vylúčiť ani v prípadoch, keď rozhodnutie vydáva vedúci ústredného orgánu štátnej správy. V okolnostiach posudzovanej veci je potrebné rozhodnutie ministra spravodlivosti považovať za rozhodnutie

v zmysle ustanovenia § 61 ods. 1 správneho poriadku, proti ktorému zásadne možno podať rozklad. Keďže rozhodnutie ministra spravodlivosti neobsahovalo poučenie o opravnom prostriedku, sťažovateľ mal právo podať rozklad v lehote 3 mesiacov odo dňa oznámenia rozhodnutia. (I. ÚS 44/09, m. m. tiež II. ÚS 230/09, I. ÚS 230/2010, I. ÚS 231/2010, I. ÚS 232/2010). Citované právne názory považoval za relevantné aj vo veci sťažovateľa, a to bez ohľadu na skutočnosť, že vo vzťahu k možnosti podať rozklad sám sťažovateľ zastával názor, že v jeho prípade „nemožno uvažovať o použití inštitútu rozkladu... z dôvodu neexistencie ministrovi nadriadenej inštalácie, ktorá by v zmysle platnej právnej úpravy v správnom konaní mala právomoc preskúmať jeho rozhodnutia“. Za podstatnú považoval skutočnosť, že napriek svojmu právnemu názoru sťažovateľ rozklad proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti o svojom odvolaní z funkcie predsedu Krajského súdu v Žiline podal z dôvodu: „nie dostatočnej a explicitnej právnej úpravy, nedostatočnej súdnej praxe a najmä z obavy z prípadného zmeškania lehoty...“.

Ústavný súd v zmysle čl. 127 ods. 2 Ústavy v danom prípade rozhodol nielen o zrušení namietaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 114/2008 z 30. októbra 2008, ale aj o jeho vrátení najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, s poukazom na to, že pri rozhodovaní o tom, či vráti vec na ďalšie konanie najvyššiemu súdu na jednej strane vzal do úvahy, že o sťažovateľovom rozklade, ktorý podal proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti, síce ešte nebolo rozhodnuté, a preto by sa za danej situácie mohol po zrušení uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 114/2008 z 30. októbra 2008 v zásade domáhať rozhodnutia o ňom žalobou proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t O.s.p., ale na druhej strane aj skutočnosť, že ostatné rozhodnutie všeobecného súdu v jeho veci vychádza z právneho názoru, podľa ktorého rozklad v danom prípade nie je prípustný, čo by mohlo po prípadnom podaní žaloby podľa § 250t O.s.p. viesť k spochybňovaniu právnej situácie sťažovateľa aj napriek zrušujúcemu rozhodnutiu ústavného súdu, a preto vzhľadom na to v záujme právnej čistoty rozhodol aj o vrátení veci na ďalšie konanie a rozhodnutie najvyššiemu súdu.

Ústavný súd konštatoval, že po vrátení veci na ďalšie konanie bude najvyšší súd povinný vec znovu prerokovať a rozhodnúť o nej, pričom bude viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými predovšetkým v časti II tohto nálezu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, vyžadujúc si spisový materiál krajského súdu a administratívny spis žalovaného, podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 v intenciách nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. IV. ÚS 75/09-98 zo dňa 3. februára 2011 opätovne preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu podľa § 246c ods. 1 v spojení s §§ 212 a nasl., bez pojednávania podľa § 214 ods. 2, a zistil, že ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 14.4.2011 číslo: 15248/2006-41/3/AK/S zrušila rozhodnutie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 15248/2006-41/3 zo dňa 3. októbra 2006, v dôsledku čoho nastali zákonné podmienky v zmysle § 250i ods. 4 O.s.p. na zastavenie konania o žalobe.

Z obsahu spisu krajského súdu a z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že minister spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodnutím vydaným vo forme listu zo dňa 3. októbra 2006 č. 15248/2006-41/3 JUDr. R. U. - žalobcu podľa ust. § 38 ods. 5 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov odvolal z funkcie predsedu Krajského súdu v Ž. z dôvodu neplnenia si povinností predsedu súdu ustanovených

zákonom; žalobca proti uvedenému rozhodnutiu podal rozklad, ktorým žiadal, aby ho príslušný orgán, ktorý bude rozhodovať o rozklade, ako nezákonné zrušil; rozklad bol doručený Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 30.11.2006; žalobca súčasne podal na Krajský súd v Bratislave žalobu zo dňa 1. decembra 2006, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 3. októbra 2006, č. 15248/2006-41/3, ktorým bol v zmysle § 38 ods. 5 zákona o súdoch odvolaný z funkcie predsedu Krajského súdu v Ž.

Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 14.4.2011 číslo: 15248/2006-41/3/AK/S podľa § 59 ods. 2 a § 61 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, na základe rozkladu JUDr. R. U. z 24. novembra 2006 a na základe návrhu osobitnej rozkladovej komisie zrušila rozhodnutie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 15248/2006-41/3 zo dňa 3. októbra 2006, ktorým minister spravodlivosti Slovenskej republiky odvolal JUDr. R. U. z funkcie predsedu Krajského súdu v Ž. z dôvodu neplnenia si povinností predsedu súdu, podľa ustanovenia § 38 ods. 5 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase rozhodnutia ministra spravodlivosti.

V odôvodnení uvedeného rozhodnutia ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky poukázala na to, že právomoc ministra spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodnúť o rozklade proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 15248/2006-41/3 je daná napr. v zmysle právneho názoru Krajského súdu v Bratislave, vysloveného v uznesení č.k. 2S 453/06-35 z 19.3.2008 a v zmysle právneho názoru, vysloveného Ústavným súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. IV. ÚS 75/09-98 z 3.2.2011 o sťažnosti žalobcu a súčasne poukázala na právne závery vyslovené Ústavným súdom Slovenskej republiky v uvedenom rozhodnutí vo veci samej. Konštatovala, že v rozhodnutí ministra spravodlivosti Slovenskej republiky napadnutom v rozklade absentuje odôvodnenie v takej miere, že rozhodnutie je nepreskúmateľné, absencia odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky je nesplnením takej formálnej náležitosti rozhodnutia správneho orgánu, ktorá spôsobuje nezákonnosť takéhoto rozhodnutia, s poukazom na to, že v napadnutom rozhodnutí absentuje ďalšia formálna náležitosť podľa správneho poriadku - poučenie o odvolaní/rozklade. Súčasne konštatovala, že keďže rozhodnutie nespĺňa formálne náležitosti rozhodnutia v takej miere, že je nepreskúmateľným, nie je možné bez ďalšieho vôbec posúdiť naplnenie materiálnych náležitostí rozhodnutia, teda či v čase vydania predmetného rozhodnutia existoval alebo neexistoval dôvod na odvolanie žalobcu z funkcie predsedu súdu.

Podľa § 250i ods. 4 veta za bodkočiarkou O.s.p. ak napadnuté rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené, súd konanie o žalobe zastaví.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom k tomu, že zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 14.4.2011 číslo: 15248/2006-41/3/AK/S zrušila rozhodnutie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 15248/2006-41/3 zo dňa 3. októbra 2006, teda bolo zrušené rozhodnutie, ktoré žalobca žalobou podanou na krajský súd žiadal preskúmať, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie, nastala po zrušení uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 1 Sžo 114/2008 z 30. októbra 2008 nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 75/09-98 z 3. februára 2011 taká nová skutočnosť, s ktorou zákonodarcia v právnej norme ustanovenej v § 250i ods. 4 O.s.p. spája zastavenie konania o žalobe.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd uznesenie krajského súdu v napadnutej časti týkajúcej sa veci samej, ktorou preskúmvacie konanie zastavil, podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 potvrdil, avšak z iných právnych dôvodov.

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1, písm. f/. Vychádzajúc z názoru vysloveného Ústavným súdom SR v náleze sp.zn. IV. 75/09-98 zo dňa 3. februára 2011, ktorým sú všeobecné súdy viazané, s prihliadnutím na novú skutočnosť, ktorá nastala po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu uvedeným nálezom Ústavného súdu SR, teda, že bolo zrušené rozhodnutie napadnuté žalobou, čím nastala zákonná podmienka pre zastavenie konania podľa § 250i ods. 4 O.s.p., odvolací súd mal za to, že rozhodnutím o náhrade trov konania by zobral účastníkom právo na dvojinštančný proces. Z uvedených dôvodov bude úlohou súdu prvého stupňa opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania vrátane o náhrade trov konania odvolacieho.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 22. júna 2011

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth